

Prin natura serviciului, cea mai mare parte a anului sunt plecat din țară. Am câștigat mult pe de o parte, am pierdut tot pe de altă parte.

Un lucru care m-a bucurat atunci când mi-am dat seama că el există, era că mă rupsesem total de evenimentele din țară. Nu aveam acces la știri din România. Si era bine așa. Imi dădea iluzia că ce bine e în România, că abia aștept să revin în țară, așa cum simt, cred, majoritatea celor plecați din țară.

Când am ajuns acasă, am reușit o performanță: nu m-am uitat la nicio emisiune de știri cam o lună. Mă simteam tot bine, încă. Apoi am căzut iar în centrifuga evenimentelor, mai ales politice, din țară.

Treptat m-am lăsat antrenat în dezbaterile de la colțul blocului, privind alianțele sau divorțurile politice.

Este evident că românul, cel puțin deocamdată, nu se dezmințe în ceea ce privește mentalitatea și implicit abordarea problemelor.

În politica românească este din nou prezent ciobanul mioritic. Transhumanța se manifestă în petrecerile date dincolo de munți, în timp ce unii se pierd între munți. Conflictul apare atunci când, unii doi “mări se vorbiră, și se sfătuiră” ca să mi-l omoare, politic, pe ăl “mai ortoman”.

Se pare că nu prea a reușit complotul. Succesul e aparent deocamdată. Dar românul este consecvent. Are înrădăcinat bine de tot sentimentul de a omori capra vecinului și face tot ce e posibil dacă prin asta ajunge la juisare.

Marea majoritate nu prea intelege ce se petrece pentru că este ajutat in a rămâne ignorant. De fapt, ajutorul constă într-o diversiune a găleții colorate, care are priză tocmai la categoria de care este cea mai mare nevoie: românul care se roagă ca mai rău să nu fie. “Doamne-ajută!” Mântuirea, ca popor, vine doar dacă batem mătănii la moaștele vreunui sfânt catalogat “original” și “made in Romania”. Succesul ar fi garantat dacă acesta ar deveni cu timpul și “marcă înregistrată” a bisericii.

Quasi-intelectul acestui român poate analiza doar *hic et nunc*.

Românul, cel mult și “consecvent”, in loc să ridice mănua, caută, ca intotdeauna, pe cineva care să-i cânte prohodul social, politic, economic. Pentru a lua atitudine, ai însă nevoie de coloană vertebralo-morală. Lipsa acesteia duce la o problema de natură psiho-, socio-, economico-existențială.

Conceptul maiorescian al formei fără fond este manifest atât in activitatea cotidiană a politicianului cât și in modul de intelegere al acestuia la nivel public. Demagogia este prin definiție formă fără fond. Vedem, din păcate, mai ales la alegeri, că și modul in care masele percep ceea ce li se servește este tot o formă fără fond.

Eminescu remarcă un lucru de o actualitate dureroasă: „*Oricari ar fi formele în cari se îmbrăca viața publică și orice numiri s-ar da acelor forme, substratul lor organic este același ca și în trecut. A-l boteza din nou pe un om nu va să zică a-l schimba; a pune numele de regim democratic unei oligarhii vechi nu va să zică a schimba starea de lucruri*”

Tocmai ce a fost “suprimat” un simbol al aspirațiilor nereușite ale multor români. Simbol in cârdășie cu alte modele de arhangheli mioritici sau de gangsteri moderni, intangibili, transferați la rândul lor in locuri care ii așteptau de mulți ani.

Reacția colectivă a unei mase de manevră nu m-a mirat de loc. Mă așteptam la asa ceva.

Scris de Tiberiu Varga
Luni, 10 Martie 2014 13:11 -

De parcă nu e suficient că se victimizează permanent, românul are și o simpatie pentru cei care îl buzunăresc în mod continuu. Altfel nu se explică de ce ține cu dinții, cu ștampila VOTAT sau cu petiția de acești “olimpieni” autohtoni. Da! Mai nou s-a descoperit metoda petiției prin care se cer drepturi tocmai pentru cei care te atacă la propriu sau la figurat, fie că e vorba de câini vagabonzi, fie că e vorba de “aleșii” neamului.

Există un sentiment care se naște după o oarecare perioadă petrecută împreună de “victimă” și de “atacator”. Românul suferă, bietul de el, de sindromul Stockholm. Este vorba cel puțin de o simpatie a agresatului față de agresor. Românul este capabil de a fi solidar cu cel care îl “înțeapă”, de a-l iubi și chiar apăra.

Fenomenul prezent în fiecare zi, ridicat la rang de politică pe anumite canale media, justifică starea deplorabilă în care ne lăfăim cu toții, indiferent de prezența sau absența acestei mentalități patologice la un individ sau altul. Ea există în parcuri la fiecare sarbătoare sau o dată la patru ani, în oala de sarmale sau de fasole cu afumătură. Enjoy! Eu plec în curând. Din nou.

AUTOR: Tiberiu Varga